

DE VERVLOEKTE
LOSERS

Stef en Lars juichten.

‘Klasse!’ zei Krista toen ik uit het water kwam.

Ik had een punt gescoord. Helemaal happy was ik, als een kleuter die een sticker van de juf krijgt voor het netjes binnen de lijntjes kleuren. Zelig gewoon.

En daarna ook nog stoer doen. ‘Stelt niks voor!’

Nu vraag ik me af ... Was het die avond anders gelopen als ik niet zo opschepperig had gedaan?

2

Na onze sprongen van de rots bleven Lars, Stef, Krista en ik bij de rivier totdat het begon te regenen. Het was al bijna etenstijd, dus we moesten sowieso gaan.

Bij de caravan stond pap onder de parasol te barbecueën.

Binnen, in de voortent, was mam de tafel aan het dekken.

‘Hé, Renald, ben jij er ook?’ lachte ze.

Dit grapje had ze al twee keer gemaakt sinds we hier waren.

Ik was bijna nooit bij de caravan. Nou en? Wat wilde ze? Dat ik de hele dag Uno speelde met haar en mijn broertje?

‘Mam, het is vakantie!’ antwoordde ik.

‘Maar ik mis je een beetje!’

Pap stapte naar binnen. ‘Ik niet. Lekker rustig.’ Hij gaf me een knipoog.

In de caravan zat Joeri met zijn autootjes te spelen. Ik hoorde hem crashgeluiden maken.

Mam riep hem aan tafel.

Zodra hij me zag, begon hij weer te zeuren over ook in mijn tentje naast de caravan slapen.

Ik zei nee. Alweer.

‘Waarom niet? Je hebt een groot luchtbed!’

‘Omdat je geen seconde stilligt en ik geen tenen in mijn neusgaten wil. En je snurkt.’

‘Ik snurk niet!’

‘Jawel.’

‘Niet waar!’

‘Jongens!’ riep mam. ‘Nee, lieverd, je snurkt niet. Renald plaagt je. Maar we gaan het hier niet iedere avond over hebben. Joeri, je slaapt gewoon bij ons in de caravan.’

Ja, hoor, dacht ik, morgen probeert hij het weer.